

Det ideologiske projekt

NYHEDSBREV

Af Bent Jensen
professor, dr. phil.

For mine synders skyld har jeg i mange år brugt megen tid på at studere Sovjetunionens ud- og afvikling og andre marxistisk-leninistiske eksperimenter. Ruslands tragiske og forfærdelige historie i det 20. århundrede fylder derfor – i modsætning til, hvad der er tilfældet med de fleste andre danskere og vesteuropæere – meget i min bevidsthed. Bl.a. derfor er jeg altid på vagt, når jeg i andre sammenhænge støder på tendenser, der minder om træk i den totalitære, virkeliggjorte socialisme.

Og man støder desværre på flere og flere af den slags tendenser i det store eksperiment, der hedder “Den europæiske Union”. Faktisk er det forbløffende, hvor ens folk tænker i øst som i vest, når det drejer sig om at virkeliggøre en ideologisk utopi.

Og Den europæiske Union er – ligesom Sovjetunionen var det – et ideologisk projekt.

Det har det måske været fra starten i 1957, men da jeg stemte ja til dansk medlemskab af EF i 1972, var det et ja til et praktisk, konkret samarbejde mellem en række eksisterende europæiske lande; et samarbejde om at lette handel og anden samkvem mellem landene, et samarbejde om miljøspørgsmål – men også et samarbejde, der rent kontant tjente danske interesser på det tidspunkt. Jeg tænker naturligvis på de store fordele, som dansk landbrug og dermed Danmark havde af, at de effektive danske bønder fik mulighed for at komme ind på det store marked og få gode priser for deres produkter. Derfor hed det vesteuropæiske samarbejde da også i daglig tale simpelthen Fællesmarkedet.

Siden da er der sket en udvikling, der radikalt har ændret dette samarbejde. Efter min mening er det europæiske projekt i dag blevet til en anmassende utopi, der i stigende grad gør vold på virkeligheden. Den virkelighed, der består af en række forskelligartede europæiske nationer og kulturer, organiseret i en række nationalstater med en lang historie.

I stort som i småt skal der nu harmoniseres og standardiseres – ikke alene hvad angår varer, men også hvad angår tanker og ytringer. For nogle år siden kunne man trække på smilebåndet af denne emsighed, der bl.a. gik løs på krumme agurker. Men i dag er man for længst trængt ind på tanke- og ytringsfrihedens område. Det hævdes ganske vist, at Den europæiske Union fortsat skal bestå af en mangfoldighed af kulturer – men vi skal blot alle sammen tænke ens. Der er ting, der ikke må tænkes, og der er andre ting, der skal tænkes. Og i forbindelse med EU-aktionen mod Østrig er det blevet klart, at blot

det at ytre betænkelighed ved en udvidelse af Den europæiske Union anses for “ueuropæisk” og derfor utilladeligt. Når et eller andet er blevet officiel EU-politik, er det automatisk blevet “korrekt” og må ikke anfægtes.

Alene den omsiggribende tale om en “europæisk sjæl”, der skal formes – af hvem? Ja, naturligvis af store og små europæiske ideologer, der allerede er godt i gang med deres påbud og overvågning og hersen med folk og politiske bevægelser, som ikke lydigt vil marchere taktfast sammen med kommissærerne hen imod det prægtige europæiske tusindårsrige, hvor der ingen ende vil være på menneskerettigheder for alt og alle; hvor millioner af muslimer fra Nordafrika og Mellemøsten skal indvandre og “integreres” – og hvor direktør Beate Winkler og Ole Espersen fra Den europæiske Unions Overvågningscenter for Racisme og Fremmedhad samt deres stab vil sidde og vogte over “debatklimaet” og om diverse ytringer og meninger strider imod den europæiske sjæl og de nyopfundne “europæiske værdier”.

Sådan som kommissærerne og censorerne og propagandisterne i Sovjetunionen og de andre totalitære socialistiske stater for ikke så længe siden sad i deres fine kontorer og komiteer og kontrollerede og korreksede og straffede folk, som havde “forældede” meninger og holdninger, der stred mod de sovjetiske værdier.

Dér var man sjovt nok også stærkt optaget af at bekæmpe “nationalisme”, “fascisme” og “fremmedhad”. Dér blev interessant nok også præket multikulturalisme.

Dér blev grænserne slettet, og dér havde man fælles mønt og fri bevægelighed – dvs. massiv indvandring, ja faktisk kolonisering af bl.a. de små baltiske nationer. Jeg var i Estland, Letland og Litauen i 1988. På det tidspunkt var Sovjetunionens opløsning så vidt fremskreden, at de små nationer nu var begyndt at tage til orde imod centralmagten i Moskva. En estisk professor talte om “emigrationspumpen”, dvs. det forhold at esterne ikke selv var herre over, hvor mange fremmede der kon ind i landet. Massiv sovjetisk indvandring med tilhørende familiesammenføringer var på nippet til at drukne den estiske og lettiske nation. I Tallinn var halvdelen af indbyggerne ikke-estere, i Riga var kun en trediedel letter. Året efter erklærede de baltiske lande sig for selvstændige og begyndte at markere deres grænser. Det var i den 11. time, og de slås stadig med enorme problemer på grund af den tidligere ukontrollerede indvandring.

Estlands præsident har talt om den grå ensartethed, der kendetegnede Sovjetunionen, og som også ramte hans eget land. I de baltiske lande følger men også opmærksomt EU-straffeaktionen mod Østrig. De ved, hvad det vil sige at være de små over for mægtige ensrettende kræfter, der blæser på alle regler og principper. Bla. derfor er jeg en varm tilhænger af at få disse lande og de andre tidligere socialistiske lande med i EU. De vil – ligesom heldigvis mange danskere – være på vagt over for det totalitære europæiske projekt.

Afstemningen om den fælles europæiske mønt drejer sig om langt mere end udskiftningen af kronen med euroen – i øvrigt et hæsligt og unaturligt ord.

Hvis denne fælleseuropæiske valuta på lidt længere sigt skal kunne fungere, vil det kræve drastiske indgreb i medlemslandenes selvbestemmelsesret. En fælles mønt kræver en stærk politisk centralmagt. Euroens indførelse har da også som hovedformål at få denne centralmagt etableret. Det kan formentlig og forhåbentligt ikke lade sig gøre. Er det virkelig tænkeligt, at Italien, Frankrig, Tyskland, Grækenland og Spanien vil lyste Bruxelles-kommissærerne, hvis der opstår omfattende arbejdsløshed i et eller flere af landene? Vil de så virkelig afstå fra med finanspolitiske, socialpolitiske eller arbejds-markedspolitiske midler at afbøde problemerne?

Jeg tror det ikke, men så kan en fælles valuta heller ikke fungere. Den fælles mønt er et farligt eksperiment, og man må håbe, at danskerne – der har en udviklet frihedstradition – vil vende sig mod dette eksperiment.

I betragtning af det skandaløse niveau, Den europæiske Unions ledende politikere har vist i forbindelse med Østrig-aktionen, hvem vil da ønske at betro sådanne politiske typer Danmarks fremtid? Der er almulig grund til at nære dyb mistillid til de damer og herrer, der giver tonen an i Den europæiske Union. I det hele taget: Er man i tvivl om sandheden i propagandaen for Danmarks opgivelse af kronen, bør man stemme nej.

“I stort som i småt skal der nu harmoniseres og standardiseres – ikke alene hvad angår varer, men også hvad angår tanker og ytringer”

Det ideologiske projekt

I betragtning af det skandaløse niveau, Den europæiske Unions ledende politikere har vist i forbindelse med Østrig-aktionen, hvem vil da ønske at betro sådanne politiske typer Danmarks fremtid? Der er almulig grund til at nære dyb mistillid til de damer og herrer, der giver tonen an i Den europæiske Union

Af Bent Jensen
professor, dr. phil.

Læs og giv videre!